

Det Anarkistiska Biblioteket

Eva X

Den dansande agitatorn

Eva X
Den dansande agitatorn
1999

Tidningen Brand #5 1999

sv.anarchistlibraries.net

1999

Artikel publicerad i tidningen Brand #5 1999

Vår vän Eva X Moberg är död. Den 4 maj i år dog hon i cancer, 36 år gammal.

Eva var Brandredaktör mellan 1986 och 1995 och många av Brands bästa artiklar stammar från hennes penna. Men Eva var inte bara skribent, hon var i första hand aktivist; en aktivist med förmågan att fästa på papper vad våra aktioner, diskussioner och tankar syftade till. När hon intervjuade några kvinnor i Brand nummer 46 1991 som gömde en kurdisk flyktingfamilj, så visste Eva vad hon snackade om; Samma kurdiska flyktingfamilj hade sovit även på Evas soffa.

”Det är inte så komplicerat att ta ställning för jordens förtryckta och krigets alla mer eller mindre anonyma förlorare. Det är inte bara för att det är synd om dem. Och oss. Utan också för att det är den enda vägen till en ’anständig’ fred.”

Så skrev Eva i Brand 42 i samband med kriget i Kurdistan.

Men hon behövde aldrig ta sig så långt för att kunna dissikera orättvisorna i vårt samhälle. I Brands anti-yuppie nummer 1989 skriver hon:

”Vi som inte har råd att utnyttja Sturebadets erbjudanden, får väl ta ett dopp i fontänen utanför. Det är säkert inte alls populärt. Sture-gallerian passar bara allt för väl in i den nya stadsbilden – en representativ, välstädad, chic värld där ingen egentligen lever och bor. Där pengarna helt öppet satsas på de rika och inte på dem som har behoven. Herregud, vad jag blir förbannad.”

Sen är hon med och ockuperar Folkungagatan 164 och levererar en artikel som gör att alla förstår hur det var där inne:

” ’Vi kan inte, de skjuter på oss!’ vrålade vi tillbaka, och i samma ögonblick kände vi första stöten. De försöker riva huset, konstaterade vi, först försöker de skjuta skallarna av oss och sedan försöker de riva huset. Alla barriärer har brustit. Det var första gången jag var riktigt rädd. Ett snabbt överslag i skallen: Är det bäst att befinna sig högst upp eller längst ner när

huset rasar? Samtidigt var det övermåttan komiskt, vi vrålade av skratt medan vi försökte parera husets skälvingar.”

Eva lärde nog många av oss att se något nytt i snart sagt varje vardaglig situation. Som att recensera filmen Född den 4:e juli och sätta rubriken När Goebbels gör film eller propagera för det meningsfulla våldet;

”Våldet är verkligt, det kommer vi inte ifrån. Nu återstår bara att konkretisera solidariteten”

Eller efter ett par veckor som lärarvikarie komma med analysen

”Det är bara logiskt att SAF och andra reaktionära, näringslivsanknutna kapitalistsammansvärjningar ser sitt tillfälle att kasta sig in i det hålrum och vakuum som uppstått i skolsystemet när ingen annan tycks vilja företräda elevernas intressen och det bara är företagen som bryr sig – om de talanger man har lust att plocka upp, vill säga. De övriga kan man ju använda när man behöver rensa upp efter härdsmlätor, eller till någon annan stimulerande uppgift i framtiden Europa, som lätttransportabel arbetsmassa.”

Men om vi ska vara ärliga så är det inte främst för Evas journalistiska talanger vi saknar henne. Vi saknar människan och vännen Eva. I sitt avskedsbrev skrev Eva: ”Jag älskar er alla. Det har varit ett underbart liv.”

Vi älskade Eva också och alla vi som har haft glädjen att få vara med henne under någon tid, vi har haft ett underbart liv.